

Arrest

nr. 242 423 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47-49 / 5-7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, van 10 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2018 met referentienummer 79451.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. THIEBAUT, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2001 dient de vader van de verzoekende partij (toen minderjarige), die verklaart geboren te zijn op 23 juli 2000, een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 juni 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met betrekking tot de onder punt 1.1. ingediende asielaanvraag.

1.3. Op 25 maart 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 29 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 48 801 van 29 september 2010 bevestigt de Raad de beslissing, vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 17 oktober 2012 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 22 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 102 892 van 15 mei 2013 bevestigt de Raad de beslissing, vermeld in punt 1.7.

1.9. Op 2 mei 2017 dienen de vader van de verzoekende partij in eigen naam en de verzoekende partij (toen minderjarig) zelf een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. De aanvraag van de verzoekende partij werd ingediend in functie van haar grootmoeder M. G.

1.10. Op 25 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 202 047 van 3 april 2018 vernietigt de Raad de beslissing, vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 10 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.05.2017 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 23.07.2000

Geboorteplaats: Kotayk

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Deze aanvraag tot vestiging werd reeds geweigerd op 25.10.2017. Echter werd deze beslissing op 03.04.2018 bij arrest 202.047 vernietigd door de RvV. Heden dient de aanvraag opnieuw geweigerd te worden gelet de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Ten tijde van de aanvraag was betrokkene een minderjarige. In die zin werd voor betrokkene een aanvraag ingediend op basis van art. 40ter §2, 1° juncto art. 40bis §1, 3°. Er dient opgemerkt te worden dat het bewijs van het recht van bewaring ontbreekt, en hij in die zin ook geen verblijf kan worden toegestaan. Bovendien blijkt ook nergens in het dossier dat referentiepersoon over het recht van bewaring zou beschikt hebben op het moment van de aanvraag. Betrokkene woont immers reeds sinds jaar en dag bij zijn vader en zijn illegaal in het land verblijvende moeder op voormeld adres. Betrokkene heeft nooit bij referentiepersoon verbleven. Op deze basis kan/kon betrokkene aldus het verblijfsrecht niet verkrijgen naar aanleiding van zijn aanvraag dd. 02.05.2017.

Heden is betrokkene achttien jaar geworden, en dienen bijgevolg voldoende bestaansmiddelen te worden voorgelegd. De aanvraag zal daarom ook in dat licht worden nagekeken.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- attest van verhoogde tegemoetkoming dd. 30.05.2017 van de Christelijke Mutualiteit: dit attest zegt niets over de maandelijkse vaste inkomsten van de referentiepersoon en wordt bijgevolg niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- pensioenfiche 281.11 - inkomsten 2016 - aanslagjaar 2017, rekeninguittreksels voor de periode januari – juni 2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juni 2017 een pensioen ontving ten bedrage van €1073,62.

Het is niet duidelijk of Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt eveneens dat hij maandelijks een bedrag van € 138,12 ontvangt van FB Hoofdrekening (Brussel), waarvan geen bijkomende stukken worden voorgelegd en de aard ons onbekend is. Bijgevolg kan met dit laatste bedrag geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Uit het geheel van de documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Ze zijn immers niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Zelfs mochten de maandelijkse stortingen van FB Hoofdrekening Brussel mee in overweging worden genomen, dan nog beschikt de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen zoals door de wet bepaald.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoeftanalyse noodzakelijk. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er € 316 als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Dat is een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en de referentiepersoon zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 648 (+ index) per maand aan huur moeten betalen. Gezien dit gegeven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op meer dan 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Het eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Vornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

****

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de behoefteanalyse in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De motivering van de bijlage 15ter is niet afdoende.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de bijlage 20, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond weer (artikelen 40*ter* en 40*bis*, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) op basis waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing wijst erop dat de aanvraag reeds geweigerd werd op 25 oktober 2017, dat deze beslissing werd vernietigd door de Raad op 3 april 2018 bij arrest nr. 202 047 en dat heden de aanvraag opnieuw dient geweigerd te worden daar de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden. In de bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf indiende als familielid in neergaande lijn van een Belg, dat de verzoekende partij ouder is dan 18 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van haar Belgische grootmoeder. De bestreden beslissing legt uit dat de moeder van de verzoekende partij, zijnde de referentiepersoon, over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt omdat de bestaansmiddelen niet 120 procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast bedragen. De bestreden beslissing bespreekt de uitgaven van de referentiepersoon voor zover bekend gemaakt aan de verwerende partij.

Gelet op voorgaande motieven toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van de elementen, minstens verduidelijkt zij niet met welke elementen de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden en hierover te motiveren. Zij toont niet aan dat geen degelijke motivering blijkt uit de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...)beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(...)”

2.1.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar grootmoeder, een Belgische onderdaan. De verzoekende partij betwist niet dat zij moet aantonen dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen moet beschikken.

Dit blijkt uit het volgende, vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.(...)”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;(....)”

2.1.6. Concreet blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon het volgende bekend maakte aan de verwerende partij:

- pensioenfiche 281.11: inkomsten 2016 – aanslagjaar 2017 dat voor het jaar 2016 12 527,64 euro bedraagt en rekeninguittreksels voor de periode van januari 2017 tot juni 2017 *a rato* van oorspronkelijk 1052,57 euro en de meest recente *a rato* van 1073,62 euro (vanaf juni 2017);
- voorgelegde rekeninguittreksels waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon ook maandelijks 138,12 euro ontvangt van “*FB Hoofdrekening (Brussel)*”.

Uit deze stukken blijkt dat de referentiepersoon maximaal over een maandelijks inkomen van 1211,74 euro beschikt. Bovendien wordt over het bedrag van 138,12 euro, dat de referentiepersoon maandelijks zou ontvangen, geen duidelijkheid verschaft zodat de verwerende partij niet kon nagaan wat de aard van deze inkomsten is.

Verder legde de verzoekende partij een attest van verhoogde tegemoetkoming van 30 mei 2017 van de christelijke mutualiteit voor dat nietszeggend is over de maandelijks inkomsten van de referentiepersoon. Dit bedrag is niet voldoende om aan het leefloon van de persoon met gezinslast te komen (1230,27 euro sedert 1 juli 2018), zoals de bestreden beslissing correct opmerkt. De verzoekende partij toont dit evenmin aan.

De verzoekende partij weerlegt niet het determinerend motief van de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen ontoereikend zijn. In de mate dat de verzoekende partij thans bewijzen aangaande haar eigen inkomen als jobstudent bijbrengt, stortingen van 500 euro ten gunste van haar vader, een arbeidsovereenkomst van 25 juli 2018 gesloten tussen de verzoekende partij en BVBA C., studentenovereenkomsten met Synergie Interim en diverse loonbrieven en arbeidsovereenkomsten die haar vader afsloot en diens loonfiches, merkt de Raad op dat deze niet zijn medegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Met deze stukken kan de Raad in het kader van haar wettigheidstoetsing bijgevolg geen rekening houden. Bij zijn beoordeling dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.7. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij diende rekening te houden met alle elementen in het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland, dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat zij wel degelijk goed geïntegreerd is in België, dat dit niet werd onderzocht door de verwerende partij en het redelijkheidsbeginsel dan ook geschonden is en dat de verwerende partij *in casu* een beslissing heeft genomen zonder deze met zorg voorbereid te hebben, zodat zij geen recht had op een correcte behandeling.

Een dergelijke verplichting om rekening te houden met bovenvermelde elementen kan niet worden gelezen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Evenmin houdt de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel een dergelijke verplichting in. Thans betreft het een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat niet werd aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig in het kader van huidig beroep. De verzoekende partij blijft volledig in gebreke te duiden op welke grond haar voorgehouden integratie of de andere door haar opgesomde elementen het nemen van de bestreden beslissing kon verhinderen. Aldus kan ook niet worden ingezien waarom hiermee rekening diende te worden gehouden, laat staan dat enig onderzoek in dit verband zich opdrong. Bij gebrek aan een vermelding van enige rechtsgrond waaruit blijkt dat de verwerende partij ertoe gehouden is met de door haar opgesomde elementen rekening te houden, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog.

2.1.8. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat uit de motivering onmogelijk kan afgeleid worden of de gemachtigde dit heeft onderzocht en dat de beslissing niet correct, minstens onzorgvuldig, werd genomen. Zij meent dat, gelet op het gestelde in voormelde bepaling, de verzoekende partij de verwachting mocht koesteren dat hieromtrent zou worden gemotiveerd in de bestreden beslissing, wat niet gebeurd is.

Te dezen wordt aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon toereikende bestaansmiddelen heeft.

Verder blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert wat de toepassing van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet betreft: *“Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er € 316 als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Dat is een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en de referentiepersoon zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 648 (+ index) per maand aan huur moeten betalen. Gezien dit gegeven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op meer dan 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.”*

De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van het derde middel.

De aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.9. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, niet zijn voldaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en TV Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat de familie van verzoeker woonachtig is te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoeker zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar hij reeds sinds lange tijd in België verblijft en woonachtig is. Het centrum van zijn belangen bevindt zich hier, laat staan dat zijn familie zomaar zou kunnen verhuizen.

Verzoeker is schoolgaand te Sint-Niklaas op de technische school, alwaar hij modulair onderwijs als hoeknaadlasser volgt (stuk 6). Hij is tevens werkzaam als jeugdarbeider bij Synergie Belgium (stuk 7). De heer G. M., vader, kan meteen aan de slag van zodra zijn verblijf geregulariseerd wordt (stuk 4). De heer G. M. volgde reeds een inburgeringscursus (stuk 3).

De grootmoeder van verzoekers is woonachtig te België en beschikt zelfs over de Belgische nationaliteit (stuk 12). Doch eveneens de overige familie van verzoeker is woonachtig te België.

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkenen is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.2.3. De verzoekende partij verwijst in zeer algemene bewoordingen naar haar familie die woonachtig is in België en meent dat er aldus sprake is van een gezinsband, doch laat na te verduidelijken met welke familieleden of gezinsleden zij meent een gezinsband te hebben conform artikel 8 van het EVRM.

2.2.4. In zoverre de verzoekende partij refereert naar de band die zij heeft met haar Belgische grootmoeder, die in België verblijft, wijst de Raad op wat volgt.

Daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, *a fortiori* tussen grootouders en hun meerderjarig kleinkind. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of de reële banden tussen ouder en kind. De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij in wezen geen bewijzen bijbracht die vaststellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij enerzijds en haar grootmoeder anderzijds. De verzoekende partij maakt dan ook geen beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoekende partij heeft met haar grootmoeder (of andere gezins- of familieleden) en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Met de bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staat dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt voorts dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Er dient dan ook niet nader te worden ingegaan op beschouwingen van de verzoekende partij dat zij door het bevel gedwongen wordt om terug te keren naar het herkomstland en haar familie achter te laten, dat het haar terugsturen naar haar land van herkomst een duidelijke hinderpaal uitmaakt voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders en dat zij niet kan terugkeren naar haar

land van herkomst daar zij reeds lange tijd in België blijft en woonachtig is en het centrum van haar belangen zich hier bevindt, laat staan dat haar familie zomaar zou kunnen verhuizen.

2.2.5. In zoverre de verzoekende partij refereert naar de gezinsband met haar vader, wijst de Raad op wat volgt.

De vader van de verzoekende partij heeft tegelijk met zijn zoon dezelfde aanvraag ingediend, als deze die het voorwerp is van huidig geschil. Het beroep dat de vader van de verzoekende partij aantekende tegen diens weigeringsbeslissing over de gezinsherenigingsaanvraag, werd door de Raad verworpen op 22 februari 2019 met arrest, gekend onder nummer 217 310. In die zaak wierp de vader van de verzoekende partij tevergeefs de schending op van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat haar vader legaal in het land verblijft. De verzoekende partij laat na het bestaan van het gezinsleven met haar vader in België te verduidelijken.

De Raad herhaalt dat daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of de reële banden tussen ouder en kind.

Door het enkel wijzen op het feit dat de vader van de verzoekende partij aan de slag kan gaan als diens verblijf wordt geregulariseerd en dat haar vader een inburgeringscursus volgde, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar vader en maakt zij bijgevolg een beschermingswaardig gezinsleven niet aannemelijk. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verblijfsaanvraag ten einde gezinshereniging te bekomen door de verzoekende partij geenszins werd ingediend in functie van haar vader, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze het weigeren van de verblijfsaanvraag in functie van haar grootmoeder, een schending kan vormen van het recht op een gezinsleven met haar meerderjarig kind.

De Raad benadrukt voorts nogmaals dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

2.2.6. In zoverre de verzoekende partij wijst op haar lang verblijf en het woonachtig zijn in België, het zich in België bevinden van het centrum van haar belangen, het schoolgaand zijn op een technische school te Sint-Niklaas waar zij modulair onderwijs volgt als hoeknaadlasser, het werkzaam zijn als jeugdarbeider bij Synergie Belgium, haar integratie en haar lokale verankering, wenst zij te duiden op een privéleven in België.

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privéleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’- toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven

daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89).

Zo er al sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten. Immers wijst zij op een vooruitzicht op tewerkstelling, op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en een inburgeringscursus, doch toont zij niet aan waarom zij omwille van deze elementen haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland. Zij toont niet aan dat zij niet zou kunnen werken in het land van herkomst.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

2.2.7. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

2.2.8. Wat er ook van zij, in de mate de verzoekende partij aldus wenst voor te houden dat de gemachtigde ook rekening diende te houden met en een belangenafweging diende door te voeren in het licht van een eventueel gezins- of familieleven met haar zoon en met andere familieleden of van een eventueel privéleven, wijst de Raad erop dat de thans voorliggende aanvraag slechts was gestoeld op een voorgehouden gezins- of familieleven van de verzoekende partij met haar Belgische grootmoeder en niet op enig ander gezins- of familieleven of privéleven. Het door de verzoekende partij gevraagd verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan dan ook onmogelijk worden toegekend op grond van zulk gezins-, familie- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In haar derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, §2, tweede lid en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

“Verwerende partij heeft nagelaten een degelijke behoefteanalyse uit te voeren in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij tracht hieraan te ontsnappen door te stellen de huishuur slechts 316,00 EUR huishuur betaald dient te worden. Dit alleen al zou ervan getuigen dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert, gezien zij geniet van sociale woninghuur.

Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers 648,00 EUR maandelijks aan huishuur moeten betalen.

Het Grond wettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag.

In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook deze verwachting koesteren.

Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de inkomsten van mevrouw G. M. volstaan. Zij beschikt over een pensioen (stuk 9), doch eveneens een bijpassing, alsook geldt dat zij maandelijks van de familie mag ontvangen (stuk 10).

De berekening is als volgt :

1.073,62 EUR pensioen + 138,12 EUR IGO + giften familie

Mevrouw G. M. beschikt zelf dan ook over 1.211,73 EUR minstens. Dit wordt verhoogd met de maandelijks giften van familie.

De gemachtigde van de staatssecretaris is onzorgvuldig te werk gegaan door in de bestreden beslissing te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met de documenten betreffende de inkomsten van de zoon en kleinzoon, zijnde hijzelf, van de referentiepersoon

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg : 10 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Verzoeker beschikt zelf wel degelijk over voldoende middelen. Dit blijkt uit de voorliggende stukken. Verzoeker is schoolgaand, doch eveneens jeugdig arbeider (stukken 6 en 7). Zij huren een appartement te Sint-Niklaas (stuk 8). De heer G. M. heeft tevens van zodra zijn verblijf geregulariseerd is onmiddellijk een arbeidsbetrekking (stuk 4). Verzoeker is bovendien verzekerd (stuk 5).

Verzoeker brengt de meest recente loonfiches bij van zijn studentenjob waaruit blijkt dat hij 11,7541 EUR per uur verdient (stuk 13) in een dienstbetrekking van 20u per week, alsook het bewijs dat zijn vader een dienstbetrekking heeft voor een uurloon van 14,829 EUR in voltijdse tewerkstelling, aldus 38u/week (stuk 14).

Verzoeker en diens vader hebben onmiddellijk na het ontvangen van hun - zij het slechts tijdelijke - verblijfsvergunning een dienstbetrekking ontvangen en de inkomsten hiervan dienen eveneens mee in rekening te worden gebracht (stukken 13 en 14).

Er is dan ook sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet waar enkel en alleen geoordeeld (werd) dat de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen zonder in feit (sic) de overige inkomsten te bekijken en te bestuderen. Verwerende partij heeft niet nagegaan welke de bestaansmiddelen zijn waarover verzoeker beschikt om in zijn behoeften te voorzien (RvV 192 731).

Er is bijgevolg sprake van een schending van artikel 40ter §2 en 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2.3.2. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt. De bestreden beslissing gaat vervolgens over tot een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (*“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*), dat door de verzoekende partij correct wordt geciteerd. Hierbij wordt rekening gehouden met alle gegevens die aan de verwerende partij werden kenbaar gemaakt.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanpassing van het huurcontract van 15 maart 2016 van de referentiepersoon voorlegde (thans ook toegevoegd als stuk 8 bij het verzoekschrift). De huur werd toen bepaald op 550 euro per maand en 100 euro provisie voor verwarming. Uit de voorgelegde meest recente rekeninguittreksels van de referentiepersoon blijkt dat 312 euro via een Europese domiciliëring wordt gestort aan de *“Sint-Niklase Mij Huisvesting”* en 119,29 euro aan Electrabel wordt betaald (rekeninguittreksel nr. 2017 - 012, nr. 2017 - 004 en nr. 2017 - 006). Een ouder rekeninguittreksel toont een betaling van 444,09 euro aan het *“NV Woonbureau”* aan (nr. 2017 - 002). Het motief in de bestreden beslissing dat voor zover er al gegevens gevonden worden over de te betalen huishuur en dat rekening houdt met de uitgave voor huishuur *a rato* van 316 euro, heeft de materiële misslag dat het 312 euro dient te zijn. Maar deze misslag van 4 euro is niet van aard de overige motieven van de bestreden beslissing te beïnvloeden. Indien dit bedrag alleen al wordt afgetrokken van de inkomsten van de referentiepersoon, blijft onvoldoende over om met drie personen hiervan te leven.

Verder blijkt ook dat de verzoekende partij in het middel karig en weinig precies is. Zij beperkt zich door te verwijzen naar de inkomsten van de referentiepersoon, volgens haar 1211,73 euro, minstens elke maand, en door te verwijzen naar *“giften van familie”* zonder te verduidelijken welke giften. In de mate zij verwijst naar de stukken van de eigen inkomsten van de verzoekende partij (niet genummerd maar vermoedelijk stuk 7, zijnde loonfiches, ook vervat onder stuk nummer 13) en de arbeidsovereenkomst(-en) (gekend als toegevoegd stuk onder nummer 13), heeft zij deze gegevens niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, ook al dateren zij van 2017. De regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Ter terechtzitting hierop gewezen, beperkt de verzoekende partij zich tot het verwijzen naar haar verzoekschrift. Op de vraag of haar stukken 7 en 13 kenbaar gemaakt werden voor de bestreden beslissing, is zij het antwoord schuldig.

De Raad herinnert eraan dat de zorgvuldigheidsplicht ook geldt voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Dit klemt nog meer nu, gelet op het vernietigingsarrest nr. 202 047 van 3 april 2018 van de Raad, de verzoekende partij ruime tijd heeft gehad om dienstige gegevens naar voren te brengen en desgevallend haar dossier te actualiseren. In het licht hiervan is, in dit geval, de grief dat de verwerende partij opnieuw de

verzoekende partij moest contacteren om gegevens over het uitbestedingspatroon te verkrijgen, niet ernstig.

Verder kan met de beroepsinkomsten van de vader van de verzoekende partij geen rekening worden gehouden. Immers werd de gezinsherenigingsaanvraag van de vader van de verzoekende partij (ingediend in hoofde van dezelfde referentiepersoon) afgewezen. Met arrest, gekend onder nummer 217 310, uitgesproken op 22 februari 2019, heeft de Raad het beroep dat de vader van de verzoekende partij had aangetekend tegen diens beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verworpen. De inkomsten van de vader van de verzoekende partij zijn verworven gedurende de periode wanneer diens gezinsherenigingsaanvraag hangende was (stuk 13 en 14 bij het verzoekschrift). Het tijdelijk legaal verblijf van de vader van de verzoekende partij bestaat niet langer en de verzoekende partij toont niet aan dat de vader van de verzoekende partij nog over een legaal verblijf beschikt. De verzoekende partij toont haar actueel belang bij de grief, dat rekening moest gehouden worden met de inkomsten van de vader van de verzoekende partij en haar eigen inkomsten, niet aan, daargelaten de vaststelling dat deze stukken niet kenbaar werden gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Gevraagd naar het actueel belang bij deze grief, kan de verzoekende partij geen antwoord verlenen en stelt zij: *“U zal erover oordelen”*.

Gevraagd waar de verzoekende partij thans woont omdat volgens het wachtregister de verzoekende partij niet meer woont te Sint-Niklaas, G.(...), blijft haar advocaat het antwoord schuldig.

De schending van de aangehaalde bepalingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad besluit dat de middelen ongegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN